

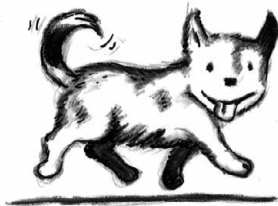
EL MICALET GALÀCTIC

El millor cap de setmana de Jonny Briggs

Joan Eadington

Dibuixos de Ferran Boscà

1

Aquell divendres, tota la família de Jonny era un manoll de nervis. Ell era l'únic que semblava conservar la serenitat, fins que sa mare el mamprengué. Només va tornar de l'escola, a l'hora de berenar, sa mare li va cantar les quaranta:

—¡T'havia dit que no t'entretingueres en eixir de l'escola, Jonny! Recorde que t'he dit clarament: vull que tornes prompte i et donaré diners per a anar a tallar-te els cabells. ¡No pots vindre a Whitby amb les grenyes penjant!

Jonny es va tocar el cap pelut i notà un bolic apegalós: era el xiclet que li havia apegat un dels bessons durant la classe de música.

—No comences a rascar-te —l'amençà sa mare—: has d'anar al barber.

—No estava rasant-me —intentà explicar Jonny. Però va callar perquè sabia molt bé que quan sa mare es posava nerviosa era millor desaparèixer.— És igual. Va, dóna'm els diners que me'n vaig. Espere que no hi haja una cua llarguíssima d'homes esperant el seu torn. I digues a Albert que no es menge tots els bunyols si tarde una miqueta.

Sa mare li donà els diners i li va dir:

—I si han tornat a apujar el preu, te'n tornes a casa, que ja te'ls tallaré jo.

Jonny va fer com si no sentira les últimes paraules de sa mare, però esperava amb totes les seues forces que el preu no haguera apujat. Una volta, Humph, el més tranquil del món, va fer en mil miquetes una fotografia en què apareixien ell i Albert amb el cap ple d'escalas i de tisorades, perquè sa mare els havia volgut tallar els cabells.

Quan Jonny eixia de casa es va creuar amb Sandra, que tornava de l'institut. En certa forma, Sandra era la germana favorita de Jonny: no el molestava mai i la seua única preocupació era la cuina. Però és que, a més, parlava tan bé que era capaç de pronunciar correctament paraulotes com *chile con carne* o *merengues*. Son pare deia que era un diccionari amb cames i cabells rojos, capaç de fer els millors pastissos de cirera, la millor confitura de cirera i el millor licor de cirera de tot Cleveland.

Però aquell divendres, inclús Sandra feia cara de pomes agres.

—¡He oblidat la carn picada que havia encomanat a la carnisseria! —exclamà. Després, mirà Jonny i va sospirar.— Se suposa que aquesta nit havia de fer uns pastissos amb la carn d'aquelles llonganisses que tant t'agraden, perquè esmorzeu demà, mentre viatgeu en el tren, i us en recordeu de Pat i de mi. La mare es posarà frenètica si li dic que no he passat per la carnisseria.

Tornà a mirar Jonny de dalt a baix, amb uns ulls irresistibles.

—¿No m'ho pots portar tu? Vinga, sigues un bon germanet i passa a arreplegar la carn abans d'anar a la barberia, no siga cosa que, en tornar, ja hagen tancat.

I, sense esperar la resposta, Sandra el va besar i li va dir que era una preciositat, de manera que Jonny va ser incapaç de negar-se.

Quan va eixir al carrer, Jonny es trobava tan content que li hauria agradat fer volantins, però va anar, recte com un fil, a la carnisseria, tal com li havia dit Sandra.

Mentre la senyora Stevens acabava de preparar les llonganisses, Jonny es dedicà a observar els graps de carn picada que la carnissera posava per la part superior de la màquina i a comptar les llonganisses allargassades i pàl·lides que eixien per l'altre forat, ben embotides dins del budell. El rastre era prou llarg: hi havia vint llonganisses.

Després, la senyora Stevens les va embolicar amb paper d'estrassa, però, en aquell moment, va entrar

a la carnisseria una de les seues amigues i, sense esperar el seu torn, començà a xarrar com una cotorra.

—Ja has fet el pastís de carn que t'havia encomanat, Mildred? —preguntà la senyora—. Si l'has preparat, me l'emportaré ara mateix, si no t'importa, perquè resulta que el meu Percy acaba d'arribar d'Austràlia i ja saps que bla bla bla...

La senyora Stevens es va quedar tan impressionada per la història de Percy, que tornava d'Austràlia, que va donar les llonganisses a Jonny com si fóra un robot. No les va acabar d'embolicar amb un paper més gros i ni tan sols les va posar dins d'una d'aquelles bossetes de plàstic que donen a les carnisseries.

Al principi, Jonny no va donar massa importància a aquell detall, però, mentre caminava pel carrer, les llonganisses acabades de fer anaven esmunyint-se a poc a poc i, cada tres o quatre passes, les havia de tornar a embolicar dins del paper greixós.

En això, Jonny va descobrir una altra cosa.

Hi havia un gos arrugat i grosset, amb el pèl blanc, brut i pollós, amb una orella negra i amb una cua blanca i negra, que el seguia.

—Ja està ací el gos —murmurà Jonny.

Tots els veïns sabien que era un gos abandonat que sobrevivia gràcies als ossos que li donava la carnissera i a les galetes rànries que li donava la fornera. Però, ara, el gos mirava amb ulls llépols l'abel·lidor paquet de llonganisses esvaroses i tendres que Jonny intentava controlar.

Jonny es va parar enmig del carrer, assenyalà el gos amb un dit acusador i li va ordenar:

—¡Vés-te'n!

Però el gos es va parar també, va seure i el mirà, girant el coll d'una forma molt graciosa. Després es va alçar, va moure la cua blanca, negra i bruta i va fer un lladruc d'alegria.

—Si faig com si no l'haguera vist —pensà Jonny—, s'avorrirà i se n'anirà, sobretot quan entre a la barberia.

De manera que, només va arribar a la barberia del senyor Esquilador, entrà de pressa i tancà la porta.

Les coses que passaren després són una miqueta difícils d'explicar. El senyor Esquilador va entrar a buscar una granera, mentre l'últim client se n'anava, sense que li passara pel cap tancar la porta. I quan el senyor Esquilador tornà i va tancar la porta del carrer, queixant-se pel corrent d'aire, ningú no va notar que el gos havia entrat dissimuladament a la barberia i s'havia amagat entre les cadires, en un racó fosc.

Quan el senyor Esquilador començà a fer-se càrrec dels cabells de Jonny, li va dir:

—¿Es pot saber què portes en aquest paquet que tens sobre els genolls, fill? ¿Són llonganisses? Les podries deixar damunt la cadira. —Però, en això, mirà cap a les cadires i exclamà:— ¡Vaja! ¿Això és, eh? ¡Has vingut amb el teu gos! Això no està gens bé. Ja saps que no es poden portar gossos a la barberia: són uns animals antihigiènic i bruts. Si l'arribe

a veure abans de començar, te n'hauries anat més que de pressa.

—No ha vingut amb mi —protestà Jonny—. No és meu. Només és que m'ha seguit.

—Això diuen tots, fill.

Quan va acabar de repassar el cap de Jonny amb les tisores, el senyor Esquilador va dir:

—¿Alguna cosa més? —que era la seua forma de preguntar si Jonny volia que li untara el cap amb un líquid verd i apegalós.

—No, gràcies, senyor Esquilador.

—El senyor està servit. Són cinquanta-dos penics, per favor.

—Només en porte cinquanta —va dir Jonny, que s'havia posat roig com una tomata—. Ma mare m'ha dit...

El senyor Esquilador clavà els seus ulls en el tos de Jonny.

—¡Ah, ja! Les mares sempre diuen coses, ¿veritat? Bé, li dius que el preu ha pujat dos penics. Per una volta no passa res, però no t'oblides de dir-li-ho. I emporta't el teu horrible animal immediatament.

Jonny va eixir de la barberia de pressa i corrents. Notà com la brisa li refrescava el bescoll i corria alegrement entre les orelles. Bregant encara amb les llonganisses, enfilà el camí de casa, mentre darrere seu, com si foren amics de tota la vida, trotava el gosset.

—¡Gràcies a Déu que m'has portat les llonganisses! —exclamà Sandra quan Jonny va deixar el paquet esvarós damunt la taula de la cuina.

—Gràcies a Déu que he pogut descarregar el paquet, voldràs dir —sospirà Jonny, mentre les seues orelles, impulsades per la velocitat que portava, es movien encara als dos costats del cap—. He estat a punt de caure a terra un parell de voltes, per culpa d'un gos brut que... —I, en això, va callar, perquè no sabia què havia passat amb el gos.

Però ja no es va preocupar més, perquè Sandra li preguntà si podia ajudar-la a fer el menjar.

—I procura no embrutar de farina tota la cuina —li va dir, mentre obria el paquet. En això, exclamà:— ¡Era només la carn de les llonganisses, Jonny! Només la carn, sense els budells, perquè vull fer pastissos de carn. Bé, bé... Ara haurem de buidar-les totes, com si foren tubs de pasta de dents. Posa la carn en un plat, però procura no tirar-ne gens per terra, no siga cosa que algú s'esvare i es trenque el cap.

Jonny va moure el cap per donar-li a entendre que ho tenia tot molt clar. Li agradava buidar llonganisses. Es divertia molt sempre que ajudava Sandra en la cuina, encara que no en tenia massa oportunitats. Jonny l'ajudà a preparar dos enormes pastissos de carn picada. Després feren dos forats a la part de dalt, perquè eixira el vapor, i finalment, els pintaren amb llet.

Quan ho posaren tot al forn, feia una oloreta tan bona que Albert la va sentir des de ben lluny, mentre tornava a casa.

—¿No els podem tastar ara? —preguntà ansiosament quan entrà a la cuina—. ¿Per què no? No com-

prenc per què els tenim ací davant del nas i no els podem tastar ara mateix. Se suposa que això s'ha de menjar calent, pregunta-ho a qui vulgues. Demà ja en menjarem més, però ara els hauríem de tastar.

—T'assegure que no —va dir Sandra, mentre treia els pastissos del forn i els deixava damunt la taula—. I com els toque algú, ja no torne a fer res més en aquesta casa. ¡I no és broma! Vull que estiguen sencers quan torne la mare.

Encara no havia acabat de parlar quan la brisa tèbia d'aquella vesprada d'estiu portà un estrany soroll a la cuina. Venia d'alguna part pròxima a la porta principal de la casa. Era un soroll estrany i agut que va fer tremolar l'ànima de Jonny, perquè sabia molt bé de què es tractava: era el lament d'aquell maleït gos. I, segurament, es lamentava perquè només podia olorar de lluny els pastissos de Sandra. Era un animal d'aquells que mai no deixen passar per alt una oportunitat de lamentar-se per no poder menjar.

Jonny es va posar molt trist. Sabia molt bé que ni son pare ni sa mare s'alegrarien de saber que hi havia un gos pels voltants de la casa. No els agradaven gens els gossos, sobretot des d'aquell dia que Albert tornà del parc amb un perdiguer afgà i la mare el va descobrir menjant-se dues xulles que se suposava que eren el sopar del pare.

Una hora després, va parar un cotxe molt gran a la porta de casa i va baixar un home que assegurava que Albert li havia furtat el gos a base de carantines hipòcrites.